Forța tămăduitoare a sufletului

On Aprilie 26, 2015

Identifică noi căi de transmitere a revelației pe care o posezi, impunând înțelesul pe care îl dă sufletul tău.

– Ați crezut, într-adevăr, că m-aș putea consola? întrebă Maximilien privindu-l cu amărăciune pe conte.

– Ascultă – spuse Monte Cristo – înțelege-mi bine cuvintele, Maximilien ! Când te întreb dacă te-ai consolat, îți vorbesc ca un om pentru care inimile omenești nu au taine. Hai, Maximilien, să coborâm împreună în fundul inimii tale și să o cercetăm. Există situații pe care oamenii le simt din instinct, dar nu le pot discuta cu mintea.

Simți încă nerăbdarea aprinsă a durerii care te face să sari în sus așa cum sare leul pișcat de țânțar? Simți tot setea aceea mistuitoare ce nu se stinge decât în mormânt? Ești tot în prada idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieții, în urmărirea morții? Sau simți numai nepăsarea aceea a nervilor istoviți, plictiseala care înăbușă raza nădejdii care ar vrea să lucească? Simți oare pierderea memoriei, aducând neputința lacrimilor?

*Dragă prietene, dacă asta simți, dacă nu poți plânge, dacă îți crezi moartă inima amorțită, dacă nu mai ai altă putere decât în Dumnezeu, dacă nu mai ai priviri decât pentru cer, atunci, prietene, să lăsăm la o parte cuvintele prea strâmte pentru înțelesul pe care li-l dă sufletul nostru. **

Leadership: Poți să găsești o bună utilizare a potențialului de control a ceea ce oamenii văd în tine, făcând apel la jocul straniu al asocierilor dintre aspectele cutremurătoare ale vieții și imaginile memorabile ale răbdării pusă în față situațiilor aparent fără ieșire?

Procesul de maturizare și cel de consolidare a personalității, implicând atuuri ale sporirii informației emoționale pentru o mai bună receptare a mesajului pe care îl transmiți, în sensul unei intervenții care să susțină felul tău de a fi, performanța, obiectivele, ideile și făptuirea lor, se poate distinge printr-o trăsătură puțin obișnuită, ieșită din comun.

Anume, controlul realității sprijinit pe puterea sufletului de a asimila, produce sau transmite o stare, o emoție, un mesaj care poate fi în mod direct sau indirect îmbrăcat într-un înțeles ce stă la mijloc între nădejde, îndoială și revelație.

Celebrul scriitor, Stefan Zweig, scria despre fondatoarea Christian Science, Mary Baker-Eddy: „ *Ea a observat acel adevăr incontestabil că orice reprezentare imaginară a unui sentiment, deci și a unei dureri, cuprinde în sine tendința de a se transforma în realitate și că, prin urmare, o sugestie preventivă înlătură adesea teama de îmbolnăvire care este tot atât de primejdioasă ca boala însăși. "*

Înțelesul pe care îl dai sufletului tău și pe care îl transmiți celorlalți, mai degrabă prin susținerea cu umilință a unei revelații care nu are nevoie de probe pentru a realiza o nouă imagine a realității, face din tine un om adaptabil la viață, la circumstanțele ei, la contextul în care oamenii trăiesc, se dezvoltă și se împlinesc.

Efectul de consolare te încarcă cu stări sufletești pe care nu bănuiai că le poți trăi, justificând

durerea pe care o simți când crezi că cineva are ceva ce îți aparține, în special acea sclipire de inteligență, bunătate și înțelepciune, care vin din așezarea minții și a inimii în respectul pentru valorile vieții.

Iar singura sugestie pe care o vei primi de la cineva cu adevărat experimentat în algoritmica vieții, de la un spirit cu adevărat impunător, este aceea de a-ți găsi un refugiu în fața dificultăților și a contradicțiilor personalității tale, în locul deșertăciunilor lumești, în locul numeroaselor aventuri trecătoare.

Leadership: Poți să fii tu însuți într-o lume care încearcă neîncetat să te modeleze în altceva decât ești pregătit să accepți ca pe un fenomen restructurare a lumii tale interioare, prin comparație cu interpretarea plauzibilă a realității pe care nu o poți nega?

Când vrei să ajuți un om mai întâi trebuie să-i deschizi interesul pentru înțelesurile unei revelații mai înalte. Revelația presupune o dezvăluire de sine, o dezvăluire a voinței tale sau a unei entități superioare, ca inițiativă spre o reprezentare a unor puncte de vedere alternative și motivate vizavi de felul cum ar trebui interpretate aspectele vieții. În beneficiul reciproc.

Dacă ai întipărită în tine putința de a crede în ceva superior, aplecându-ți rațiunea asupra celei mai favorabile abordări în ce privește împlinirea și forța plină de har pe care nimic rău nu o poate pătrunde, atunci nu vei cădea pradă „idealizării părerii de rău care îl azvârle pe cel viu în afara vieții, în urmărirea morții". A te lăsa influențat de un spirit superior înseamnă să crezi într-o realitate pe care nu poate fi negată, una care oricând se poate transforma într-o forță de dinamism interior aproape de a cutremura orice înțelegere asupra vieții.

Leadershipul cel mai pregnant poartă amprenta acelei mentalități întemeiate pe recunoașterea sprijinului „nevăzut" pe care o entitate superioară - providența - îl oferă în cele mai negre situații de viață. Providența este răspunsul pe care îl dai vieții în situația când ești condus de o înțelegere superioară asupra renunțărilor necesare în vederea obținerii de rezultate efective și marcante în timp.

Găsirea unei noi ordini a marilor răspunsuri ale vieții, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să te contopești cu ele și să le înțelegi chiar și în lumina palidă a durerii, ca o întrezărire a unor adevăruri revelate progresiv prin supunerea rațiunii și a conștiinței după voința inimii, este necesară pentru o bună utilizare a potențialului tău de control a ceea ce oamenii văd în tine.

Ceea ce oamenii trebuie să vadă la tine nu este "privirea îndreptată către cer" pe care o cere credința cea mai puternică, ci ceea ce te face să te simți viu atunci când înțelesul pe care îl dai sufletului tău provoacă o reacție de împingere a limitelor, de tipul: "Sunt mai mult decât ceea ce sunt".

Forța tămăduitoare a sufletului se cucerește prin avântul acordat virtuții a te comporta disciplinat în mijlocul dezordinii vieții. Dacă reușești această performanță, fapt care implică o serie de compromisuri, dar în special o doză mare de convingere în ceva bun, abia atunci vei reuși să apropii celelalte „suflete" de o stare ce poate fi motivată de credința într-o entitate superioară.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/forta-tamaduitoare-a-sufletului.html